

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 103
декември 2007

Beian v. Romania - 30658/05

Judgment 6.12.2007 [Section III]

Член 6

Граѓанска постапка

Член 6-1

Правично судење

Конфликтни одлуки на врховниот суд: *повреда*

Член 14

Дискриминација

Различниот третман на лица во иста положба како резултат на конфликтни одлуки на Врховниот суд: *повреда*

Факти: Апликантот бил регрутиран во 1953, но не му било дозволено да оди на воена обука зашто татко му се спротивставувал на колективизацијата на земјоделското земјиште. Наместо тоа, тој бил распределен во неколку воени единици како сидар. Законот бр. 309 од 22 мај 2002 ја призна работата извршена за воените единици под надлежност на Министерството за труд како присилен труд и вовеле компензаторни мерки, вклучувајќи месечен надоместок, бесплатна медицинска заштита и ослободување од радиодифузната такса. Апликантот не можеше да го користи овој закон зашто тој својот воен рок го служел во воена единица што не била директно одговорна пред Министерството за труд. Во Касациониот суд тој се жалел на дискриминацијата што законот ја правел меѓу регрутите распределени на присилна работа во воените единици под надлежност на Министерството за труд и оние распределени на слични задачи, но без можност да ги користат придобивките од овој закон, едноставно зашто нивните воени единици не делувале под надлежноста на Министерството за труд. Тој тврдеше дека поранешен регрут во иста ситуација како него добил пресуда на Касациониот суд дека тој бил опфатен со одредбите на Законот бр. 309/2002. Касациониот

суд ја одбил жалбата на апликантот врз основа на тоа што неговата воена единица не била на списокот воени единици под надлежност на Министерството за труд.

Право: Член 6 § 1 – Во една низа пресуди Касациониот го прошири опфатот на Законот бр. 309/2002, за компензаторни мерки за регрутите распределени на присилна работа во тек на нивниот воен рок, на сите регрути, без оглед на хиерархијата на која одговарале нивните воени единици, додека во друга низа пресуди донесени во тој период тој донел спротивна одлука, како во случајот на апликантот.

Заради непостоење начин да се обезбеди доследност на праксата во рамки на највисокиот домашен суд, судот успеал, понекогаш во ист ден, да донесе пресуди во врска со опфатот на еден ист закон коишто биле дијаметрално спротивни. Сепак, улогата на врховен суд е токму да ги регулира ваквите контрадикторности во судската пракса. Во овој конкретен случај, Касациониот суд бил изворот на длабоки и трајни дивергенции. Оваа пракса на највисокиот судски орган во земјата, сама по себе е спротивна на принципот на правна сигурност. Наместо да ја игра својата улога и да воспоставува толкувања коишто ќе се следат, самиот Касационен суд станал извор на правна несигурност, со тоа поткопувајќи ја јавната доверба во судскиот систем.

Непостоењето правна сигурност како последица го лишило апликантот од секаква можност да се квалификува за правата пропишани со закон, за разлика од други луѓе во слична положба.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 14 во врска со Член 1 од Протоколот 1 – Апликантот се жалел дека властите одбиле да му ги дадат правата предвидени во Закон бр. 309/2002 во однос на присилниот труд извршен во тек на неговиот воен рок. Откако бил распределен на присилна работа во тек на воениот рок, апликантот ги исполнил бараните услови за остварување на овие права. Одбивањето да му се дадат тие права почивало исклучиво врз фактот дека воените единици во кои служел тој не делувале под надлежност на Министерството за труд. Сепак, во светлина на низата пресуди на Касациониот суд што ги давале правата предвидени со односниот закон на лица кои биле распределени на присилна работа надвор од Министерството за труд, апликантот имал „легитимно очекување“ дека неговото барање ќе биде признаено. Оттука, применлив е Член 1 од Протокол 1.

Како резултат на контрадикторното прецедентно право на Касациониот суд постоела разлика во третманот меѓу апликантот и други лица во слична положба. Ова не била само дивергенција на прецедентното право од тип што е неизбежен во секој правен систем изграден околу множество судечки судови и апелациони судови, туку слабоста на Касациониот суд во извршување на неговата улога во разрешувањето на ваквите спорови. Владата не поднела приговор ниту разумно оправдување за вквите разлики во третманот.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41 – EUR 5,000 како надомест на сета штета.

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.